

Magyar kulturális autonómiát Budapestnek!

BORBÉLY ZSOLT ATTILA

Aligha tagadható alapigazság, amit Budaházy György, a magyar nemzeti radikalizmus jeles alakja is leszögezett a választások előtt, hogy a rendszer-váltás óta senki nem kormányzott jobban, mint Orbán Viktor. Amikor e kormányzás erényei mellett a hibákat is szóvá tesszük, általában a korrupciót szokás emlegetni. Ami sajnos a demokratikus rendszerekben kódolt jelenség az Egyesült Államoktól Németországig.

A ritkábban emlegetett problematikus kérdés a kulturális támogatás, ami viszont már nagyon is fontos, aktuális ügy. Nem kétséges, a talaj ingoványos, de aligha tartatható a jelenlegi helyzet, amelyben a kormány saját ellenségeit támogatja, akik a legtöbb esetben a magyar nemzet és Magyarország ellenségei is.

A probléma gyökere a második világháborúig nyúlik vissza. Ekkor a magukat baloldalra soroló erők minden téren szabályos tarvágást rendeztek. A kultúránál maradvá: a korábbi korszak meghatározó szellemi nagyságait kevés kivétellel indexre tették Szabó Dezsőtől Wass Alberten, Nyíró Józsefen keresztül Tormay Cecile-ig. A nemzet legiava külföldre kényszerült. Azok közül, akik maradtak, sokakat kivégeztek, bebörtönöztek. Az új „elit” pedig a nemzetköziséget, a kozmopolitizmust vette át.

Míg a trianoni határokon kívül – a kisantant országában – a saját történelmi múlt idealizálása zajlott vaskos történelemhamisítással súlyosbítva, addig Magyarországon a magyar történe-

lem „hóstenítésére” került sor. Mi több, a pozitív figurákat – mint Horváth Miklós, Gömbös Gyula, Imrédy Béla, Teleki Pál, Bárdossy László – negatív színben tüntettek fel. Az ütőképes, veretlen, a fegyverszünet idején az ellenség területén átlomászó magyar hadsereget leszerelő, a kisantant csapatait szabályosan beinvitáló országvesztő Károlyi Mihályból pedig példaképet faragtak. Generációk nőttek fel csonka nemzettudattal és történelmi szemlélettel. Emlékezzünk vissza: amikor Antall József azt merete mondani, hogy ő lélekben 15 millió magyar miniszterelnöke, mekkora felhőrdülés volt balliberális berkekben.

Értelmetlenül elúszott milliárdok

Orbán Viktor kormányzása idején a tanügyben érzékelhető volt a változtatási szándék. A média terén jelentős sikereket ért el a jobboldal, a balliberális erőknek a kulturális szférában, a művészetben, az irodalomban, a könyvkiadásban, a könyvtárellátásban eluralkodott hidrájával azonban nem vették fel a harcot. S hogy a „béke”, a „kulturharc” folytatásától való visszarettenés micsoda észveszejtő abszurditásokkal járt, arról Szakács Árpádnak a kormány lapjában, a Magyar Időkben megjelent nagy port kavart cikksorozata tanúskodik. A feltárt önsorsrontó képtelenségek teljes sorának bemutatása szétfeszítené e kis írás kereteit, de illusztrációképpen hadd álljon itt néhány idézet.

A sorozat legfrissebb, június 11-én megjelent cikke bemutatja többek között Mundruczó Kornél filmrendező gondolatait, aki szerint veszélyben a médiaszabadság, és helyben hagyja az interjúkészítő megállapítását a magyarországi antiszemitizmusról, majd ezt a cikkíró szembeállítja a Mundruczó által rendezett filmek állami támogatásával és nézőszámával, nem hallgatva el a közpénzből forgatott filmek témájá-

Szakács Árpád cikksorozata nagy port kavart a magyarországi médiában

ról sem. Szóba került a cikksorozatban az is, hogy sajátos módon erdélyi vonatkozásban nem Dénes Lászlóról vagy György Attiláról forgatnak dokumentumfilmet közpénzből, hanem a csíksomlyói búcsút „franchise rendszerben működő vándorcirkusznak” nevező Parászka Borókáról, aki gyermekeivel kimegy ünnepelni december elsején, majd ezt fontosnak tartja megírni.

A minap megjelent cikk arról is tájékoztat, hogy a sorozat korábbi darabjaiban már bemutattott Pröhle Gergely, a Petőfi Irodalmi Múzeum vezetője e hónapban „Gyurcsány Ferenc pártjának gyémántfokozatú rettegőjét, Vágó István egykori kvízimestert” hívta meg előadni irodalmi témában. De említhetném a sorozat utolsóelőtti darabját is, amelyben Szász János filmrendezőtől idéz a szerző markáns gondolatokat, többek között azt, hogy „Magyarországon verik a zsidókat, fasiszták masíroznak az utcákon, mint 1945-ben”, majd kontrasztolja ezt a gyalázatos rágalmat a rendező által elnyert jelentős összegekkel. Se szeri, se

száma a példákban, s érdemes abba is belegondolni, hogy amit Szakács Árpád feltárt, az csak a jéghegy csúcsa. Miközben nyolc év alatt nem készült egyetlen magyar történelmi filmpozs sem.

Ajvékolók kórusa

A másik oldal médiakatonái persze azonnal hadrendbe álltak. Hallhattuk a megszokott ricsajt, olvashattuk a szokásos tirádákat a részben Soros által támogatott 444-től a hvg.hu-n, 168 órán keresztül az ATV-ig. Megindult a szélsőségesedés, nácizás, fasisztázás, s persze ismét megtudhattuk, hogy az írók „nem nemzetben, hanem alanyban és állítmányban” gondolkodnak. Micsoda arcpirító, silány terelés ez: nyilván alanyállítmányban fogalmaz mindenki, de nem mindegy, milyen értékrendet jelenít meg. Hogy arról beszél-e, a mélymagyarok a szarból jönnek, mint tette azt Spiró 1988-ban, akinek arcképével ma is tele van plakátolva Budapest, vagy a magyar olvasót a magyar sikerrel, a magyar múlttal, magyar

nagyszerűséggel ismerteti-e meg.

A nemzeti kormány által eddig folytatott taktika teljes mértékben kudarc volt. Ha bárki úgy okoskodott volna, hogy jobb eszköz híján igyekeznek megvenni ezeket az embereket, hogy legalább ne ártanak annyit, ne döfjék hátha Magyarországot nemzetközi síkon minden adódó alkalommal, akkor annak csalódnia kellett. Épp ezért zseniális Szakács Árpád cikk-sorozata, mert pontosan idéz minden támogatottól fehéren-feketén igazolva: az illetők nemcsak mocskolták az országot és annak kormányát, hanem szabályszerűen hazudtak is. És azt se feledjük, ezeknek a magyarellenességtől lihegő balliberális „értelmiségieknek” a méltányosságát sem sikerült megvenni. Emlékezzünk, micsoda patáliát csaptak, amikor a nemzeti érzés, a nemzeti gondolat képviselői is kaptak a több tucat fővárosi színház közül egyet (!), a Dörner György vezette Új Színházat. De említhetjük azt is, micsoda sivalkodást rendeztek a ballib térfélen, amikor a nemzetgyalázó Alföldi Róbertet – aki az állami ünnepünket arra használta fel 2013. augusztus 20-án, hogy szembe-köpje a magyar nemzetet az István, a király különleges értelmezésével – mandátumának lejártá után nem tartották meg a Nemzeti Színház élén. Ők egyet ismernek: a saját diktatúrájukat, a saját egyeduralmukat.

Egy idézet szerint a liberálisok toleránsak mindenkivel, leszámítva a fasisztákat. Csak azt kell ehhez hozzátenni, hogy magukon kívül mindenkit fasisztának tekintenek.

Itt az ideje, hogy a globális világhatalom helyi adminisztrációjának zsoldosait ne támogassák a magyar adófizetők pénzéből, s hogy legalább Magyarországon valósluljon meg a magyar kulturális autonómia: a magyar kultúrát magyar szellemiségű, magyar érzületű, magyar gyökerű emberek irányítsák a magyar érdekek szerint.

Világ szurkolói, egyesüljetek!

NÁNÓ CSABA

Nem jött be a kommunisták számítása, a világ proletárait soha nem sikerült egyesíteni, a harcos munkásosztály számára a nagyszerű marxi-lenini víziók végleg és visszavonhatatlanul füstbe mentek. Más a helyzet a világ szurkolóival, akik minden áldott alkalommal mennybe mennek, amikor győz kedvenc csapatauk – és a pokolba, ha vesztenek. Egy-egy vereség után leordítják

fájdalmukban a holdat, és kutakban, folyókban fürdenek győzelem esetén. Tesszik ezt nagymértékű naivságukban. Ugyanis nem tudják, hogy rajtuk semmi nem múlik. Ahogyan a proletárokon sem múlt.

Rekedtre ordíthatja magát, betegre lengetheti lobogóját a szurkoló, a dolgok magasan a feje felett dőlnek el. A román focibajnokságban legalábbis biztosan. Csoda, hogy van még ember, aki megfordul a stadionok lelátóin. Igaz, amint a proletárok, úgy a szurkolók is vérszesen fogynak.

Megboldogult gyermekkorom emlékei között még elevenen él a kisebb-nagyobb összecsapások hangulata, amikor Temesváron 30 ezer ember üvöltötte vörösre a fejét, bármilyen meccs is volt. Forrt a tribün, sok ezer ember tele torokból bízta a csapatot, és gyerekhangomon én is ott óbégattam a

nagyok között. Mérkőzés után fejből felmondtam minden trágárságot és jópofa beköpést, ami a tribünökön elhangzott. Micsoda idők, micsoda focisták, micsoda szurkolók voltak! Akkor még tökmagban úszott a lelátó, és a pályától ötven méterre sört és kolbászt is felszolgáltak a népnek.

Bár sorozatos csalódásaim miatt nagymértékben szakítottam a szurkolással és a meccsek látogatásával, a labdarúgásban történeteket általában – és a temesvári csapat eredményeit, játékát pedig különösképpen – figyelemmel kísérem. Illetve kísérem, ám most búcsút kell vennünk a temesvári csapatától. Nem áll szándékomban nekrológot írni róluk, de olyan elődök forognak a sírjukban, mint Dobay, Bürger, Tánzer/Tánczos, Vogl vagy nagyapám egykori szomszédja, a válogatott hálóőr Ritter

bácsi. A Béga partján megfordult a két ország válogatottját is erősítő, zseniális Pecsovsky-Perényi, és játszott itt a mexikói vb „román” hőse, Dembrovski is.

Idén tehát elbúcsúzott az első ligától a temesvári csapat. Jó kérdés, kiknek és minek az utódjaik ők, de ebbe most ne menjünk bele. Ami fontos: az utolsó forduló előtt gyakorlatilag két csapat – a temesvári és egy Bukarest melőli gyengécske klub – küzdött a bennmaradásért. Minden azon múltott, milyen eredményt érnek el idegenben. A bántási együttesnek győznie kellett, a másiknak viszont vesztenie ahhoz, hogy a temesvári diákok meneküljenek meg. Igaz, a szebb időket is megélt temesváriak az utóbbi években csak bukdácsoltak a bajnokságban megfelelő anyagi háttér nélkül. Ám ezúttal felháborító, hogy

a kisesés felsőbb szinten – sokak szerint a szövetség berkeiben – dőlt el. A Poli győzött ugyan idegenben, ám a riválist sem engedték veszíteni. Az játékvezetői hibával ért el döntetlent. Pontosan azt, amivel sikerült elkerülnie a kiesést. Román újságírók felháborodottan tiltakoztak a nyilvánvaló csalás ellen, ám hiába. A pályán elért eredmény szent, Temesvár együttese a következő idényben a második ligában verejtkezhet. Hacsak nem oszlik fel, ahogy arról egyre többen beszélnek. Érdekes, hogy valaki hónapokkal ezelőtt tudni vélte: idény végén a bántási csapat búcsúzik a Liga 1-től. Láss csodát, igazsa lett.

Nos, a világ szurkolóinak főleg azért kellene egyesülniük, hogy ne a kulisszában dőljön el a bajnokságok sorsa. Ugye, mennyire naiv vagyok én is?